

[Mimi Jakobsen]

enere, og af og til holder de nogle forfærdelige Europaflømmetaler, som selv vi varme tilhængere bliver lidt flove over. Men det er deres måde at udtrykke sig på, og vi må også efterhånden lære at inkorporere os og sige: Nå, men det er deres facon. For mig viser det bedre end noget andet, at hele denne ensartethed, som EF skulle have medført, er i hvert fald ikke indtrådt endnu, og det er da en fin ting.

Der er et andet punkt, hvor jeg tror, vi kunne sætte ind i fremtiden – det har noget at gøre med det, som jeg ikke vil kalde modstand, men den tøvende holdning til EF. Det har måske meget lidt med Maastricht at gøre, men det er der jo mange andre ting, der heller ikke har. Jeg tænker på, at et EF, som måske omfatter 16, 17, 18 medlemsstater, må bestræbe sig for at gå noget mindre i detaljer. Man kan rent politisk vedtage nogle rammer, nogle målsætninger, og så erklærer de danske ministre selvfølgelig ligesom de andre medlemslandes ministre, at det føler Danmark sig forpligtet af. Men om vi i Danmark vil ordne tingene traditionelt ved forhandlinger på arbejdsmarkedet og overenskomster, om vi vil danse os til det eller lovgive om det, er EF uvedkommende, bare vi lever op til de mål og forpligtelser. Jeg tror, den tankegang er vigtig, og jeg vil ikke købe en eneste af historierne om hverken de krumme agurker eller noget som helst andet, men det vil være umådelig praktisk og fornuftigt – ikke mindst i lyset af, at der forhåbentlig snart kommer flere medlemslande – at give dette råd til EF: Pas nu lidt på ikke at komme for langt ned i detaljerne! For så mister vi måske kræfterne på de store områder, jeg nævnte før, hvor EF burde vise sig mere slagkraftig.

Det ser ikke godt ud i danskeres øjne, når EF har store overskudslagre og folk sulter i Afrika. Jeg ville nu nødigt høre de samme mennesker udtale sig, hvis EF havde underskud, for så kunne de jo ikke selv få noget, og så var en vis herre i hvert fald for alvor løs. Men selvfølgelig vil det tjene EF, hvis Danmark under sit kommende formandskab kunne presse på, så EF's flotte beslutning – for EF behøver ikke skamme sig over de millioner af kroner, ecuer, og hvad det alt sammen hedder, der er stillet på højkant for at sende katastrofehjælp – kunne blive effektiviseret noget hurtigere, og her kunne EF måske nok lære noget af Danmark. Det vil jeg da håbe, og det får vi i øvrigt lejligh-

hed til at diskutere herinde under en forespørgsel på et senere tidspunkt.

Men det er sådan nogle ting, som jeg tror er med til at give EF et unødigt trist, ineffektivt og dårligt ry, og det kan jo være, at man skal ansætte nogle flere bureaukrater i EF. Der er noget, der tyder på, at der er for få på visse områder.

Netop forholdet til den tredje verden, til Østlandene, til alle vore fattige naboer nær og fjern, er i hvert fald en af grundene til, at vi i CD ikke er modløse, som jeg tror hr. Lykketoft kaldte det tidligere på dagen, men mener, at det er urealistisk at tale om at få fuld beskæftigelse igen i dette årtusind. Vi skylder noget, vi kommer til at aflevere noget. Vi bliver nødt til at afgive en del af vores velfærd og af vore arbejdspladser, for vi kan ikke nøjes med at lade den tredje verden og andre lande leve af bistandshjælp. Vi bliver nødt til at bryde toldmure ned, åbne handelsmuligheder og give de mennesker en mulighed for at sælge deres varer. Det er den eneste måde, de kan komme videre på. Men det kommer til at koste arbejdspladser i vores del af verden, og det er en af grundene til, at jeg ikke tror på den fulde beskæftigelse, hvor alle andre jo desværre er helt faste i troen på, at det skal nok gå alt sammen. Jeg tror ikke på det.

En anden grund til det er, at når vi nu står og roser dansk erhvervsliv og for den sags skyld også den offentlige sektor for øget produktivitet – og for erhvervslivets vedkommende har fagbevægelsen en væsentlig del af æren for, at vi har fået et betalingsbalanceoverskud – skyldes det jo, at en god virksomhed er en virksomhed, der ikke beskæftiger flere ansatte end højst nødvendigt til den givne produktion. Jeg er sikker på, at vi ved at skabe et godt erhvervsklima herhjemme kan få flere i arbejde og skabe flere arbejdspladser, men jeg er lige så sikker på, at der bliver nedlagt arbejdspladser i den anden ende af de virksomheder, for de bliver mere teknologiseret, de får en øget produktivitet, og vi kan ikke både rose dem for deres gode konkurrenceevne og samtidig skælde ud over, at de ikke ansætter flere og flere på fuld tid og til fuld løn.

Når hr. Lykketoft taler om nye, rigtige, reelle arbejdspladser, hører jeg som et fjernt ekko – men det er muligt, det er forkert – SiD-formanden Hardy Hansens ord om fuld tid, fuld